

Рим визначає бачення — Номер дев'ять

Відкидання основ: полеміка навколо «Щоденного» та наслідки заперечення істини в адвентистському пророцтві

Jeff Pippenger

2024-08-21

Наразі ми розглядаємо пророчну лінію суперечок в історії адвентизму, які виникали щодо різних символів Риму. Зараз ми розглядаємо «щоденне» у книзі Даниїла. Ця суперечка означає відкидання основ адвентизму, відкидання авторитету Духа пророцтва та відкидання вісника, якого обрав Бог. Відкидання праці Міллера також означає відкидання настанов, які небесні ангели дали Міллеру, і які привели його до розуміння вістки, що постала внаслідок помноження знання, коли книга Даниїла була розпечатана 1798 року.

Ті, хто відкидають істину, що ототожнює ту владу (язичницький Рим), яка стримувала папську владу від об'явлення у Другому посланні до Солунян, виявляють, що вони не люблять істину; і за відкинення любові до істини вони приймають неправду. Неправда, своєю чергою, приносить на них сильну оману. Неправда є причиною, а сильна омана, яку вони отримують, — наслідком. Відсутність любові до істини є їхньою мотивацією. Неправда представляє вибір плюралістичного прийняття біблійного вчення на відміну від тих, хто вірить в абсолютну істину. Ось чому у зображенні Ісаї Павлова сильна омана представлена як омани, а не просто як одна омана. Інший клас — це ті, хто любить істину, приймає принцип абсолютної істини і яких Ісаї визначає як тих, що тремтять перед Божим словом.

Так говорить Господь: Небо — престол Мій, а земля — підніжок Моїх ніг. Де той дім, що ви збудуєте Мені? І де місце Мого спочинку? Бо все це створила рука Моя, і все це сталося, говорить Господь; але на такого Я зглянуся: на вбогого і сокрушеного духом, і на того, хто тремтить перед Моїм словом. Хто заколює вола — те саме, що вбиває людину; хто приносить у жертву ягня — немов відтинає собаці шию; хто приносить дар — немов приносить свинячу кров; а хто кадить — немов благословляє ідола. Так, вони обрали свої дороги, і їхня душа тішиться своїми мерзотами. Я також виберу для них їхні омани і наведу на них те, чого вони бояться; бо коли Я кликав, ніхто не відповідав; коли Я говорив, вони не слухали; але вони чинили зло перед Моїми очима і обирали те, що Мені не до вподоби. Послухайте слово Господнє, ви, що тремтите перед Його словом: Ваші брати, що ненавиділи вас і виганяли вас заради Мого Імені, казали: Нехай прославиться Господь! Але Він явиться на вашу радість, а вони осоромляться. Ісаї 66:1-5.

Ті, що тремтять перед Словом Божим, — це вигнанці Ізраїля, яких в останні дні зображено як стяг.

І підніме стяг для народів, і збере вигнанців Ізраїля, і позбирає розсіяних Юди з чотирьох кінців землі. Ісаї 11:12.

Бог стверджує, що саме Він збудував той дім, який група, що приносить осквернені жертви, приписує собі. Саме на той дім вони покладаються, коли проголошують: «Ось ці — храм Господній».

Стань у брамі дому Господнього і проголоси там це слово, і скажи: Почуйте слово Господнє, усі ви з Юди, що входите цими воротами, щоб поклонитися Господу. Так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїля: Виправте свої шляхи та свої вчинки, і Я дам вам жити на цьому місці. Не покладайтеся на обманливі слова, кажучи: Це храм Господній, храм Господній, храм Господній. Єремія 7:2–4.

Ті, що «довіряють» облудним словам, — це ті, хто вірить брехні. Дім, який збудував Господь, був зведений на підвалині, яку Він також заклав. Ті, хто відмовилися відгукнутися, коли Бог кликав, обрали власні дороги й тішилися мерзотами. Вони обрали «дороги» і «мерзоти» у множині, тоді як Єремія сказав, що є лише один шлях, яким слід ходити.

Так говорить Господь: Станьте на дорогах, і подивіться, і розпитуйте про давні стежки, де є добра дорога, і ходіть нею — і знайдете спокій для ваших душ. Та вони сказали: Не будемо ходити нею. Також Я поставив над вами сторожів, кажучи: Прислухайтесь до голосу сурми. Та вони сказали: Не будемо слухатися. Тому послухайте, народи, і знай, громадо, що є серед них. Почуй, земле: ось Я наведу зло на цей народ — а саме плід їхніх думок, бо вони не послухалися Моїх слів, ані Мого Закону, але відкинули його. Навіщо Мені ладан із Шеви і пахуча тростина з далекої країни? Ваші всепалення Мені не до вподоби, і ваші жертви не приємні Мені. Єремії 6:16–20.

У п'ятнадцятому розділі Єремія називає злу громаду, що не хотіла слухати, хоч мала вуха, «зібранням насмішників». Цій громаді було дано «сторожа» і в історії першої та другої ангельських вісток, і знову в історії третьої ангельської вістки, але вони відмовилися ходити добрим шляхом, тобто стародавніми стежками. Натомість вони ходили «шляхами». З цієї причини Ісаї стверджує, що Бог обере множину оман, бо вони вибрали множину фальшивих шляхів замість абсолютного шляху стародавніх стежок. Як і в свідченні Ісаї, поклоніння «зібрання насмішників» відкинуте Господом. Сестра Уайт прямо пов'язує множину оман у Ісаї з Павловою сильною оманою і ставить це в контексті відкидання основоположних істин, підвалину, на якій Господь збудував і буде Свій дім.

Той, Хто бачить приховане, Хто читає серця всіх людей, говорить про тих, хто мав велике світло: "Вони не скорботні й не приголомшені через свій моральний і духовний стан. Так, вони вибрали власні дороги, і їхня душа має приємність у своїх мерзотах. Я також оберу для них омани й наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповів; коли Я говорив, вони не слухали; але чинили зло в очах Моїх і вибрали те, що Мені не до вподоби." "Бог пошле їм сильну омани, щоб вони повірили неправді," бо вони не прийняли любові правди, щоб їм спастися, "але мали приємність у неправедності." Ісаї 66:3, 4; 2 Солунян 2:11, 10, 12.

Небесний Учитель запитав: «Яка ще більша омани може обдурити розум, ніж удавання, ніби ти будуєш на належній основі і Бог приймає твої діла, тоді як насправді ти провадиш багато справ згідно зі світською доцільністю і грішиш проти Єгови? О, це

велике ошуканство, полонлива омана, що оволодіває розумами, коли люди, які колись пізнали істину, плутають вигляд благочестя з його духом і силою; коли вони вважають, що багаті й розбагатіли і ні в чому не мають потреби, тоді як насправді потребують усього»."

Бог не змінився щодо своїх вірних слуг, які зберігають свої одежі незаплямованими. Але багато хто вигукує: «Мир і безпека», тоді як на них насувається раптова погибель. Якщо не буде глибокого покаяння, якщо люди не впокорять свої серця сповіддю і не приймуть істину такою, якою вона є в Ісусі, вони ніколи не ввійдуть у небо. Коли очищення відбудеться в наших рядах, ми більше не будемо спочивати безтурботно, вихваляючись, ніби ми багаті й розбагатіли, і ні в чому не маємо потреби.

Хто може правдиво сказати: «Наше золото випробуване в огні; наші шати незаплямовані світом»? Я бачила, як наш Наставник указував на шати так званої праведності. Зірвавши їх, Він оголив скверну під ними. Тоді Він сказав мені: «Хіба не бачиш, як вони удавано прикрили свою скверну та гнилизну характеру? „Як стала блудницею вірна столиця!“ Дім Мого Отця зроблено домом торгівлі, місцем, яке покинули божественна присутність і слава! Через це є слабкість, і бракує сили». Свідчення, том 8, 249, 250.

У цьому уривку зібрання насмішників Єремії ототожнюється з лаодикійцями, які є нерозумними дівами.

«Стан Церкви, представлений нерозумними дівами, також називається лаодикійським станом». Review and Herald, 19 серпня 1890 р.

Нерозумні діви виявляють свою нестачу олії з настанням опівнічного крику, коли вони потрапляють в оману, що відповідає їхньому попередньому вибору того, яким шляхом іти, водночас відкидаючи давні стежки Єремії. На давніх стежках можна знайти спокій та освіження, а спокій та освіження — це пізній дощ.

Мені було показано час, коли вістка третього ангела завершувалася. Сила Бога спочила на Його народі; вони виконали свою працю і були готові до години випробування, що стояла перед ними. Вони прийняли пізній дощ, або освіження від присутності Господа, і живе свідчення було оживлене. Останнє велике застереження пролунало всюди, і воно сколихнуло та розлютило жителів землі, які не бажали прийняти вістку. Ранні твори, 279.

Саме під час виливання Святого Духа сильна омана виливається на нерозумних лаодикійських дів, які не люблять істини і тому обрали брехню, щоб вірити їй замість істини. Відкинення істини прирівнюється до відкинення закону, бо Божий закон втілений у Його пророчих правилах.

Одкровення — це не творення чи винахід чогось нового, а виявлення того, що, доки не було відкрито, залишалося невідомим для людей. Великі й вічні істини, що містяться в Євангелії, відкриваються через старанні пошуки та упокорення себе перед Богом. Божественний Учитель веде розум смиренного шукача істини; і під керівництвом Святого Духа істини Слова відкриваються йому. І не може бути певнішого й дієвішого

шляху пізнання, ніж бути так веденим. Обітниця Спасителя була така: «Коли прийде Він, Дух істини, то попроведить вас до всієї правди». Саме через дар Святого Духа ми стаємо здатними розуміти Боже Слово.

Псалмоспівець пише: «Чим юнак очистить свою дорогу? Бережучи її згідно з Твоїм словом. Усім серцем я шукав Тебе; не дай мені блудити від Твоїх заповідей. . . . Відкрий мої очі, щоб я бачив чудеса з Твого Закону».

«Нас закликають шукати істину, як схований скарб. Господь відкриває розум справжньому шукачеві істини; і Святий Дух дає йому змогу осягнути істини одкровення. Саме це має на увазі псалмоспівець, коли просить, щоб його очі були відкриті, аби бачити чудеса Закону. Коли душа прагне досконалостей Ісуса Христа, розум спроможний збагнути славу ліпшого світу. Лише за допомогою Божественного Учителя ми можемо зрозуміти істини Божого Слова. У школі Христа ми вчимося бути лагідними й покірними, бо нам дано розуміння таємниць благочестя.» Працівник Суботньої Школи, 1 грудня 1909.

Відкинути послання або методологію пізнього дощу — означає відкинути закон Божий. Коли Єремія сказав, що «вони не слухалися моїх слів, ні мого закону, але відкинули його», він погоджується з Осією.

Мій народ гине через брак пізнання: бо ти відкинув пізнання, то й Я відкину тебе, щоб ти не був Мені священиком; бо ти забув Закон Бога свого, то й Я забуду дітей твоїх. Осія 4:6.

Знання, які відкидають нерозумні, — це помноження знань, яке, за словами Даниїла, відбувається в час кінця. У час кінця 1798 року, а потім знову у час кінця 1989 року, відбулося помноження знань, яке було формалізоване посланцем, якого Бог обрав використати, коли Він закладав основу для кожного з тих двох паралельних поколінь. Ці засадничі істини були впорядковані за певними біблійними правилами, відкритими обраним посланцем їхніх відповідних історичних періодів, і ці засадничі істини є Єремієвими стародавніми стежками; вони є тими істинами, що зрештою становлять олію вісток Опівнічного Крику та Гучного Крику. Пізній дощ породжує вістку Опівнічного Крику в історії запечаткування ста сорока чотирьох тисяч, а згодом породжує вістку Гучного Крику в історії збирання іншої Божої отари, що все ще перебуває у Вавилоні. Пізній дощ є і вісткою, і методологією, яка породжує цю вістку. Даниїлове помноження знань започатковує триетапний процес випробування.

І сказав: Иди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова приховані й запечатані аж до часу кінця. Багато хто очистяться, вибіляться та будуть випробувані; а безбожні чинитимуть безбожно, і ніхто з безбожних не зрозуміє; а мудрі зрозуміють. Даниїл 12:9, 10.

Нечестиві у Даниїла — це нерозумні діви з Євангелія від Матвія, які обирають залишатися у своєму лаодикійському стані. Їхній стан виявляється на третьому етапі з трьох випробувань Даниїла, коли випробуванню піддаються і мудрі, і нечестиві. Остаточне випробування — це момент, коли здійснюється суд, і обидві групи виявляють, чи мають вони олію.

"Знову ці притчі вчать, що після суду не буде випробувального періоду. Коли праця євангелія завершиться, одразу настане розділення між добрими і злими, і доля кожної групи буде назавжди визначена." Наочні уроки Христа, 123.

Прояв характеру під час третього випробування визначає кожного поклонника як або нерозумного лаодикійця, або мудрого філадельфійця. Останнє випробування здійснюється у поєднанні з посланням пізнього дощу, яке було висвітлене методологією пізнього дощу. Відкидання методології пізнього дощу ставить душу в становище, в якому вона не може зрозуміти послання пізнього дощу. Послання і методологія названі Ісаєю останнім випробуванням.

Кого він навчить знання? і кого зробить зрозумілим учення? Тих, що відлучені від молока, відняті від грудей. Бо припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, і там трохи: Бо заїкуватими устами й іншою мовою він говоритиме до цього народу. Тим, кому він казав: Ось спочинок — дайте спочити втомленому; і ось освіження; та вони не захотіли слухати. І було для них слово Господнє: припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, і там трохи; щоб вони йшли, і падали навзніч, і розбивалися, і потрапляли в тенета, і були взяті. Тому послухайте слово Господнє, ви глузівники, що правите цим народом, який у Єрусалимі. Бо ви сказали: Ми уклали союз зі смертю, і з пеклом ми в угоді; коли перейде всепоглинаючий бич, він не дійде до нас, бо ми зробили брехню своїм притулком, і під неправдою сховалися. Тому так говорить Господь Бог: Ось Я кладу в Сіоні камінь за підвалину, камінь випробуваний, дорогоцінний наріжний камінь, міцну основу; хто вірує, не поспішить. І покладу суд за мірило, а праведність — за відвіс; і град змете притулок брехні, а води затоплять сховок. І ваш союз зі смертю буде скасований, і ваша угода з пеклом не встоїть; коли перейде всепоглинаючий бич, тоді він потопче вас. Ісаїя 28:9-18.

«Навальний бич» біблійного пророцтва — це прогресуюча криза недільного закону, що починається з недільного закону, який невдовзі настане у Сполучених Штатах. Ті нерозумні, злі лаодикійці, які не мають «любові до істини», і тому відкидають зростання знання, вважають, що «навальний бич» їх «не спіткає», бо, серед іншого, вони вирішили прийняти хибне визначення символу Риму в біблійному пророцтві. Таким чином вони створили фальшиву пророчу модель, засновану на власному пророчому фундаменті. Їхній фундамент збудовано на піску, який являє собою безліч дрібних подрібнених камінців. Фундамент мудрих збудований на єдиній Скелі.

Згідно з благодаттю Божою, що дана мені, як мудрий будівничий, я поклав основу, а інший буде на ній. Але нехай кожен пильнує, як він буде на ній. Бо ніхто не може покласти іншої основи, ніж та, що покладена, — Ісус Христос. Коли ж хто буде на цій основі золото, срібло, дорогоцінне каміння, дерево, сіно, соломі, — діло кожного стане явним: бо день це покаже, оскільки воно відкривається у вогні; і вогонь випробує діло кожного, яке воно є. 1 Коринтян 3:10-13.

Хибні підвалини протиставляються істинній підваліні, якою є Христос Ісус — Склея. Істинна чи хибна підвалина виявляється в останньому з трьох випробувань Даниїла. Вона «виявляється вогнем» — вогнем Посланця Заповіту, який несподівано прийде до свого храму. Тоді виявляється група, що уклала заповіт зі смертю, і виявляється група, що уклала заповіт життя.

Ось Я пошлю Мого посланця, і він приготує шлях переді Мною; і Господь, Якого ви шукаєте, раптово прийде до Свого храму — і Посланець Заповіту, Якого ви бажаєте; ось, Він прийде, говорить Господь Саваот. Але хто витримає день Його приходу? і хто встоїть, коли Він з'явиться? Адже Він — як вогонь плавильника і як луг пральників. І сяде Він, як плавильник і очисник срібла; і очистить синів Левія, і переплавить їх, як золото та срібло, щоб вони приносили Господу приношення в праведності. Тоді приношення Юди та Єрусалима буде приємним для Господа, як у давні дні та в колишні роки. І Я наблизюсь до вас для суду, і буду швидким свідком проти чаклунів, і проти перелюбників, і проти кривоприсяжників, і проти тих, хто утискає найманця в його платі, вдову та сироту, і відвертає приходька від його права, і не боїться Мене, говорить Господь Саваот. Малахії 3:1-5.

Вісник Заповіту наближається в суді, коли випробувальний процес у книзі Даниїла досягає третього випробування, і випробовуються мудрі та безбожні. Триетапний випробувальний процес у книзі Даниїла починається в часі кінця, коли книга Даниїла розпечатується і знання помножуються. Помноження знання прояснюється через працю обраного вісника, який сурмить у сурму. Цього вісника Малахія називає "вісником", що "приготує дорогу" перед приходом Вісника Заповіту, який вогнем виявляє, хто увійшов у заповіт із Ним, або хто обрав укласти заповіт зі смертю. В історії міллеритів Христос раптово прийшов до Свого храму 22 жовтня 1844 року — це віха, що прообразує близький недільний закон.

«Прихід Христа як нашого первосвященника до Святого Святих для очищення святилища, показаний у Даниїла 8:14; прихід Сина Людського до Давнього днями, як подано в Даниїла 7:13; і прихід Господа до Свого храму, передвіщений Малахією, є описами однієї й тієї самої події; і це також представлено приходом Нареченого на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів, у Матвія 25». Велика боротьба, 426.

Останнє з трьох випробувань Даниїла відбувається під час скоро прийдешнього недільного закону, коли Посланець Заповіту приходить, щоб вогнем виявити, хто уклав заповіт із життям чи зі смертю, у контексті левитів. Коли Малахія описує мудрих і нерозумних дів у Матвія, які в Івана є лаодикійцями та філадельфійцями, а у Даниїла — мудрими та нечестивими, обидві групи випробовуються вогнем, і тоді виявляється, хто є, а хто не є, левитом.

Левіти є символом тих, хто залишалися вірними у двох повстаннях золотих тельців. Перше повстання — Ааронове, друге — Єровоама. В обох прикладах левіти представляли вірних, і обидва ці приклади є двома свідками вірності групи, представленої левітами, за недільного закону, що незабаром настане. Аарон зробив золотого тельця. Золото є символом Вавилону, а телець — образом звіра. Потім він встановив свято, і нерозумний народ танцював у наготі

навколо тельця. Увесь їхній заколот був заснований і мотивований їхнім відкиданням Мойсея, обраного посланця.

І сказав Мойсей до Аарона: Що вчинив тобі цей народ, що ти навів на них такий великий гріх? І сказав Аарон: Нехай не запалає гнів мого пана; ти знаєш цей народ, що він схильний до зла. Бо вони сказали мені: Зроби нам богів, які підуть перед нами; бо щодо цього Мойсея, чоловіка, що вивів нас із землі Єгипетської, ми не знаємо, що з ним сталося. І я сказав їм: У кого є золото, познімайте його. І вони дали мені; я кинув його у вогонь, і вийшло це теля. І коли Мойсей побачив, що народ розперезався (бо Аарон дав їм розперезатися на їхній сором серед їхніх ворогів), тоді Мойсей став у воротах табору й сказав: Хто за Господа — до мене! І зібралися до нього всі сини Левія. І сказав їм: Так говорить Господь, Бог Ізраїля: нехай кожен припереже свій меч при боці, і ходіть туди й назад від воріт до воріт по всьому таборі, і повбивайте кожен свого брата, і кожен свого товариша, і кожен свого ближнього. І зробили сини Левія за словом Мойсея; і впало того дня з народу близько трьох тисяч людей. Вихід 32:21–28.

Ті, хто танцювали, були лаодикійцями, які виявили «сором своєї наготи», що є застереженням шостої кари — застереженням про необхідність правильно зрозуміти триєдину структуру сучасного Риму як дракона, звіра та лжепророка. Те застереження різко суперечить приватному тлумаченню Урії Сміта, яке зруйнувало істини, пов'язані з шостою корою та Армагеддоном.

Ті, хто виявили свій лаодикійський стан, відкинули авторитет обраного вісника і виявили те саме плутане розуміння, що й ті, хто обирають ототожнювати сатанинський символ «щоденного» з божественним символом служіння Христа у святині. Вони приписували своє визволення символічному богові, але бог, якому вони вирішили поклонятися, був символом бога Єгипту, а Єгипет є символом дракона. Як і у випадку з лаодикійським адвентизмом, вони відкинули істину, що «щоденне» є символом язичницького Риму, дракона, і ототожнили сатанинський символ із символом Христа.

Сину людський, зверни своє обличчя проти фараона, царя Єгипту, і пророкуй проти нього та проти всього Єгипту: промов і скажи: Так говорить Господь Бог: Ось Я проти тебе, фараона, царя Єгипту, великого дракона, що лежить посеред своїх рік, який сказав: Моя ріка — моя, і я зробив її для себе. Єзекіїля 29:2, 3.

Бунтівники Аарона повірили брехні, нібито символ дракона, представлений золотим тельцем, був богом, який визволив їх з єгипетського рабства. Лаодикійський адвентизм вірить брехні, що символ язичницького Риму (дракона), представлений «щоденним», є символом Христа, чия праця полягає у визволенні людей з рабства гріха під час Його служіння в небесному святилищі. Вони також відкинули обраного вісника, як і лаодикійський адвентизм у суперечці щодо символізму «щоденного».

У першому поколінні (1844–1888) лаодикійського адвентизму вони відкинули працю Міллера у визначенні семи часів. У другому поколінні (1888–1919) вони розпочали процес відкидання істини про "щоденне". У третьому поколінні (1919–1957) вони повернулися до

розуміння відступницького протестантизму, що грабіжники твого народу — це Антіох Епіфан. 11 вересня 2001 року вони відкинули роль ісламу в біблійному пророцтві, коли того дня настало третє горе. Кожну з цих чотирьох істин підтримував Міллер; вони представлені на двох таблицях Авакума, і кожна з них є основоположною істиною, що приписується праці Міллера, якого сестра Вайт називає "обраним".

Повстання Єровоама почалося на початку існування Північного царства, яке складалося з десяти колін, що зробили Єровоама своїм першим царем. Єровоам зробив двох золотих тельців і поставив одного у Вефіль (що означає «дім Божий»), а іншого в Дані (що означає «суд»). Разом Вефіль і Дан представляють поєднання церкви (Вефіль) і держави (Дан). І, як у повстанні Аарона, тельці були зроблені із золота, символу Вавилону, і обидва були образом звіра. Як і Аарон, Єровоам установив щорічне свято й назвав тельців богами, які вивели Божий народ з Єгипту.

І сказав Єровоам у серці своєму: Тепер повернеться царство до дому Давидового. Якщо цей народ буде ходити приносити жертви в домі Господньому в Єрусалимі, то серце цього народу знову навернеться до їхнього пана, до Ровоама, царя Юдиного; і вони вб'ють мене та повернуться до Ровоама, царя Юдиного. І порадився цар, і зробив двох золотих тельців, та й сказав до них: Досить вам ходити до Єрусалима; ось боги твої, Ізраїлю, що вивели тебе з землі Єгипетської. І поставив одного в Бетелі, а другого поставив у Дані. І стало це гріхом, бо народ ходив поклонятися перед одним із них, аж до Дана. І зробив він дім для узвиш та настановив священників із найнижчого люду, що не були з синів Левія. І встановив Єровоам свято у восьмому місяці, п'ятнадцятого дня місяця, подібне до свята, що в Юді, і приносив на жертovníку. Так він учинив у Бетелі, приносячи жертви тельцям, яких зробив; і поставив у Бетелі священників на узвишшях, які він зробив. І приносив він на жертovníку, який зробив у Бетелі, п'ятнадцятого дня восьмого місяця, у місяці, який він надумав у своєму серці; і встановив свято для синів Ізраїлевих, і приносив на жертovníку жертви та кадів. 1 Царів 12:26–33.

Єровоам "задумав у своєму серці" — і це відображає працю Урії Сміта у запровадженні "приватного тлумачення", щоб на ньому збудувати свою пророчу модель. Єровоам наслідував приклад Аарона і тим самим видав бога Єгипту за істинного Бога. Той бог, якого створили і Аарон, і Єровоам, був заснований на хибному застосуванні символу двоїстої природи Риму — державної й церковної влади. І Аарон, і Єровоам ототожнювали образ сили дракона із символікою образу звіра. Отже, обидві ці священні історії бунту становлять велике випробування для Божого народу, через яке буде вирішена їхня вічна доля. Це випробування, згідно з натхненням, — випробування формування образу звіра.

Перший спір щодо символу Риму як розбійників твого народу — символу, що потрапив на піонерську карту 1843 року, — стверджував, що розбійником був Антіох Епіфан, всупереч факту, що розбійники — це Рим. Перший спір став прообразом останнього спору щодо того, чи є розбійники твого народу Римом; тепер твердять, що розбійники — це Сполучені Штати, а не Рим. Однак Антіох є символом Сполучених Штатів у віршах з десятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу Даниїла, тож початкова брехня і кінцева брехня щодо

того, кого представляють, є тотожними.

Темрява й замішання щодо того, що Антіох уособлював в останні дні, спричиняють замішання щодо образу звіра, так само, як і відступництво Аарона та Єровоама. Замішання щодо образу звіра відбувається саме тоді, коли великим випробуванням для Божого народу є формування образу звіра.

Господь ясно показав мені, що образ звіра сформується перед тим, як закінчиться час випробування; бо він має стати великим випробуванням для Божого народу, через яке буде вирішено їхню вічну долю. Ваша позиція — така плутанина суперечностей, що вона введе в оману лише небагатьох.

У 13-му розділі Об'явлення ця тема ясно представлена; [Об'явлення 13:11-17, цитовано].

"Це випробування, яке Божий народ має пройти, перш ніж його буде запечатано. Усі, хто довів свою вірність Богові, дотримуючись Його закону і відмовляючись приймати фальшиву суботу, стануть під прапор Господа Бога Єгови і отримають печатку живого Бога. Ті, хто зречеться істини небесного походження і прийме недільну суботу, отримають знак звіра." Manuscript Releases, том 15, 15.

Коли сестра Вайт схвалила погляд Міллера щодо «щоденного», що представляє язичницький Рим, вона заявила, що з 1844 року були прийняті «інші погляди» (у множині), які породили «темряву й замішання». Замішання, породжене хибними поглядами на «щоденне», яке є символом язичницького Риму, «грабіжників твого народу», спричиняє замішання й темряву щодо відмінності між Римом та образом Риму.

Перші й останні суперечки щодо символу Рима відбулися між колишнім народом завіту, який відходив на другий план, і народом, який тоді ставав новим народом Божого завіту. Суперечка включала небажання підкорятися усталеним правилам граматики, оскільки слово «також» у чотирнадцятому вірші було відкинуте протестантами, тим самим стверджуючи, що розбійники мають бути тією самою силою, представленою в попередніх віршах.

Перекрученням Писання було те, що Антіоха змусили бути «розбійниками». Це було приватне тлумачення, бо будь-яке хибне вчення, що протистоїть істині, є приватним тлумаченням. Сама суперечка стала основоположною істиною, бо її було зафіксовано на піонерській діаграмі 1843 року. Натхненне затвердження цієї діаграми підтвердило й засвідчило «розбійників» як символ Риму та підкреслило серйозність цієї істини, адже відкинути це вчення означало відкинути і підвалини, і авторитет Духа пророцтва.

Правильне розуміння «розбійників твого народу», які представляють Рим, було додане до пророчої моделі, яку ангели дали Вільяму Міллеру, бо воно узгоджувалося з пророчою моделлю, яку він зрозумів і виклав, а саме: що язичницький і папський Рим становили основу всіх його пророчих застосувань.

Власне тлумачення Урїї Сміта, яке ототожнювало «царя півночі» у тридцять шостому вірші одинадцятого розділу Даниїла з Францією, а потім у сороковому вірші — з Туреччиною, складалося з двох помилкових ототожнень «царя півночі». Відкинення Смітом основ у 1863

році спричинило засліплення, яке не дозволило йому побачити найосновніше правило пророцтва, а саме: що приблизно від часу Христа пророцтво ілюструє сучасні духовні сутності, прообразами яких були давні буквальні сутності. Павло прямо навчав цієї істини, зазначаючи, що спочатку було буквальне, а потім — духовне.

Однак не першим було те, що духовне, а те, що природне; а потім — те, що духовне. 1 Коринтян 15:46.

Сміт належав до народу завіту, який замінив відступницький протестантизм як Божий народ, але, відкинувши «сім часів» і представивши свою таблицю 1863 року, він підтримав їхній бунт. Застосування його власного тлумачення породило хибне розуміння Армагеддону в шістнадцятому розділі Об'явлення, що є ще одним випробуванням щодо правильного розуміння Риму.

Під час першої суперечки щодо розбійників Сміт представляв тих, хто був причетний до першого сповнення притчі про десять дів. Отже, своїм особистим поглядом на царя півночі він представляє народ завіту, який обходили стороною в 1856–1863 роках, коли він ставав лаодикійською Церквою адвентистів сьомого дня. Як і протестанти в суперечці щодо розбійників, Сміт знехтував граматичним авторитетом уривка, який він перекутив своїм особистим тлумаченням, бо з граматичного погляду цар півночі у віршах від тридцять першого до сорок п'ятого — це завжди і виключно папська влада.

У зв'язку із суперечкою щодо «щоденного» Віллі Вайт і А. Г. Даніелле внесли в історію адвентизму неправду, аби підтримати давній протестантський погляд, що «щоденне» представляло служіння Христа у святині. Ту конкретну історію було ідентифіковано в Таблицях Авакума, але важливо зазначити лжесвідчення, пов'язане з просуванням і утвердженням хибного погляду, адже правильне розуміння було розпізнане Міллером у Другому Посланні до Солунян, де йдеться про протиставлення між тими, хто любить істину, і тими, хто вірить брехні.

Суперечка щодо «щоденного» доповнює розуміння «рядок за рядком», що остаточно протистояння Риму відбувається під час вилиття Святого Духа. Коли Святий Дух виливається згори, сила знизу піднімається і оволодіває тими, хто приймає її як Божу силу, хоч це сильна омана.

Дві великі сили, що протистоять одна одній, діють: одна — знизу, інша — згори. Кожна людина перебуває під таємним впливом однієї чи іншої, і її вчинки виявлятимуть характер натхнення, з якого вони походять. Ті, хто єднається з Христом, завжди працюватимуть у Христовому напрямі. Ті, що в союзі із Сатаною, працюватимуть під натхненням свого лідера, проти сили й дії Святого Духа. Людська воля залишена вільною для дії, і через дії виявляється, який дух впливає на серце. «За їхніми плодами ви пізнаєте їх». Матеріали 1888 року, 1508.

Пророчий контраст у суперечці щодо «щоденного» полягає в ототожненні символу дракона як символу Христа. Ті, хто відкидають істину, також відкидають роль Міллера, який відкрив цю істину, і тим самим відкидають Святого Духа та чинять непростенний гріх.

У наступній статті ми розглянемо суперечку щодо Рима, яка виникла невдовзі після 11 вересня 2001 року.

Ми живемо в час, коли життя є найціннішим і найцікавішим. Кінець усього наблизився. Перед нами постійно розгортатимуться вражаючі події; бо невидимі сили діють, виявляючи інтенсивну діяльність. Сили темряви знизу впливають на людські знаряддя, і злі люди співпрацюють із злими ангелами, щоб воювати проти заповідей Божих і віри Ісуса; водночас сила зверху впливає на тих, хто піддається божественним впливам, і народ Божий співдіє з небесними істотами. Ніщо менше, ніж справжня, істинна віра, не витримає напруги, що впаде на кожную людську душу в ці останні дні, щоб випробувати її і перевірити її. Бог має бути нашим притулком; ми не можемо покладатися на форму, сповідання, обряд чи становище, і не можемо думати, що через те, що маємо ім'я, ніби живі, ми зможемо встояти в день випробування. Усе, що можна похитнути, буде похитнута, а те, що не може бути захитане обманами й звабами цих останніх днів, залишиться. Прикуйте душу до вічної Скелі; бо лише в Христі буде безпека. Ісус описав дні, в які ми живемо, як дні небезпеки. Він сказав: «Як було за днів Ноя, так буде й при пришесті Сина Людського. Бо як у дні перед потопом вони їли й пили, одружувалися й виходили заміж, аж до того дня, коли Ной увійшов до ковчега, і не знали, аж доки прийшов потоп і всіх забрав; так буде й при пришесті Сина Людського». «Так само було і за днів Лота: їли, пили, купували, продавали, садили, будували; але того ж дня, як Лот вийшов із Содома, з неба пролився вогонь і сірка, і всіх погубило. Так буде й того дня, коли з'явиться Син Людський». «Коли ж прийде Син Людський у славі Своєї, і всі святі ангели з Ним, тоді сяде на престолі Своєї слави; і перед Ним зберуться всі народи; і Він відділить їх одного від одного, як пастир відділяє овець від козлів; і поставить овець праворуч Себе, а козлів — ліворуч. Тоді скаже Цар тим, що праворуч Нього: Прийдіть, благословенні Отця Мого, успадкуйте Царство, приготоване вам від заснування світу». Наш шлях у цьому житті визначить нашу вічну долю там; нам належить обрати, чи будемо з тими, хто успадковує Царство Боже, чи з тими, хто відходить у зовнішню темряву. Бог зробив усе необхідне для нашого спасіння; тож скористаймося тим, що було придбане за безмежну ціну. «Бо так полюбив Бог світ, що дав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». Youth Instructor, 3 серпня 1893 р.